

Eva Jiříčná o rozvlněné věži: Z balkonu uvidíte celou Prahu

22.01.2026

Architektce Evě Jiříčné bylo líto, že se na Žižkově bourá bývalá budova Telecomu. Na jejím místě navrhla komplex, kterému bude dominovat rozvlněná věž.

Celá lokalita ponese jméno Centrum Nového Žižkova. Stavby budou nápadné díky zeleni.

Po Olšanské ulici v současnosti nechodí moc lidí, spíš se po ní jezdí. Proč to tak je? Jaké to bude, až vznikne Centrum Nového Žižkova?

Nevím, jestli se místo dá posuzovat podle toho, kolik tam chodí lidí. Někdy jo, někdy ne. Byla jsem se nedávno projít na Václavském náměstí. Tam chodí hodně lidí a já nevím, jestli se tam teď cítí dobře. Od Olšanské ulice očekávám, že se opravdu ožíví. Mnoho lidí tam bude bydlet a chodit do práce, do školy nebo do parku a do restaurací a budou mít normální život, který se očekává v nově vystavěné čtvrti.

Budova Telecomu bývala jednou z dominant Žižkova. Jaký vztah máte k tomu místu?

Stavbu navrhoval architekt František Cubr. Poznala jsem ho doma ve Zlíně, když mi byly asi čtyři roky. Byl to tatínkův kolega a úžasný člověk. Říkala jsem mu „strejdo“. Takže mi bylo strašně líto, že se budova telekomunikací bourá. Naneštěstí budovy mají taky svůj život. Některé se stavěly v době, kdy jsme ještě neměli takové znalosti o materiálech, které ohrožují zdraví. Telecom byl plný asbestu a už nefungoval.

Má návrh Centra Nový Žižkov, na kterém jste pracovala se studiem AI Design, navázat na to, co tam stálo dřív?

Ne, účastnili jsme se soutěže. To je pro mě vždy něco, do čeho dám víc vysněné budoucnosti než té reality. Šlo o soutěž na zástavbu konkrétního pozemku s daným zadáním, které předpokládalo vybudování určitého počtu čtverečních metrů obytné plochy.

Kde jste pro svůj návrh hledala inspiraci?

Strávila jsem 57 let v Anglii, kde zelená plocha hraje významnou roli nejen teď, ale už od dob anglických parků. Bydlím tam v komplexu z roku 1973. Uprostřed zahrady se stromy starými 400 let stojí 350 bytů. Jsem v samém centru města, ale neslyším žádnou dopravu. Na balkoně krmím veverky. Sejdu dolů a jsem na krásné zahradě.

Jak se to projevilo ve vašem projektu na Žižkově?

Chtěli jsme jít do výšky, ušetřit tím nějaké čtvereční metry a vytvořit zelený prostor a co nejvíc veřejné plochy. Zelená plocha má být vidět z oken i z balkonů. Ty jsou pro mě zásadní. Na jaře rozkveté, na podzim má všechny barvy světa. Z takového balkonu uvidíte celou Prahu. To byl náš sen, jak by to mohlo vypadat.

Už víte, jak budou vaše stavby fungovat, aby zeleň na balkonech vydržela?

Všechno jsme to promýšleli a hledali jsme informace z míst, kde takové systémy už fungují. Teď řešíme, jak ošetřit zeminu, aby zadržovala vodu. Jedna věc jsou dostupné systémy a druhá věc, na co budou peníze.

Rozvlněná věž na Žižkově se ještě ani nezačala stavět a už se ozývají kritici, že je to kukuřice. Co tomu říkáte?

Ať si říkají, co chtějí, ale kukuřice je hezké pojmenování, já ji mám ráda. V Londýně mají budovy jména jako Okurka, taky Walkie-talkie — to je ten mrakodrap, co vypadá jako sluchátko od starého telefonu, nebo třeba Cheese Grater, česky struhadlo na sýr. Tak proč ne třeba Kukuřice? Mně jde hlavně o to, aby se tam nastěhovali lidi a aby se tam rodinám dobře žilo. Pokud se to povede, máme splněno.

Místo tří věží vyrosté na Žižkově jen jedna rozvlněná věž, mimo jiné taky kvůli posudku z UNESCO. Kolik výškových staveb si může dovolit Žižkov?

Je to ideální místo. Je správné chránit historické centrum, ale nemůžeme to udržovat tak, aby to bylo muzeum. Výškové stavby na okraj centra patří. A když to nedopadne, jako se to stalo s těmi třemi věžemi, tak je potřeba další krok a musí se to řešit jinak. My to nevzdáváme, pořád se snažíme udělat to, co pokládáme za nejlepší.

Váš projekt má mít tisíc bytů, ještě víc jich vznikne na bývalém nákladovém nádraží. Vejde se do těch míst tolik lidí? Zvládne to doprava?

Doprava v Praze není ideální, ale když člověk přijede do São Paula nebo i do nějakých velkých evropských měst, je ten problém milionkrát horší a dá se zvládnout. Praha k tomu má předpoklady. Já ve svých 86 letech i s bolavou kyčlí do té pražské tramvaje vlezu a jsem ráda, že z ní vystoupím kousek od studia, kde pracuji. Cestou si koupím koláček a procházím kolem svých známých míst. Když ale jedu autem, jen mě vyhodí před barákem a z Prahy nevidím nic.

Když jste se studiem AI Design vyhrála soutěž, psal se rok 2019. To už je šest let, teď stavbu o rok odkládá developer kvůli napjaté situaci na stavebním trhu. Neznepokojuje vás to?

Znepokojuje mě, že už to neuvidím, poněvadž já jsem ještě takový despota, že do všeho mluvím. A myslím si, že architekt je profese, která nikdy neví, kdy má dost. Když ještě máte možnost se něco dalšího přiučít, tak se zase trošičku posunete. Motám se kolem toho víc než 60 let a ráda bych se ještě nějaký čas motala. Angličani říkají, že důkaz toho, že se pudink povedl, je, když ho má člověk v žaludku. Takže já už ten projekt neuvidím, byl by to zázrak.

Skvělé je, jak jste ve svém věku činorodá. Já se vás musím zeptat, máte na to nějaký recept — spánek, stravu nebo něco jiného?

Málo dovolených, nikdy jsem na ně neměla čas. Mě celý život bavilo to, co dělám. Takže když byla možnost jet na dovolenou nebo na rozestavěnou stavbu, zvítězila stavba. S těmi dovolenými je to pořád stejné, letos jsem jich zrušila asi šestnáct. Ze životosprávy asi všechno dělám špatně, od malička i špatně spím. Neměla jsem sice nikdy problém s vařením, ale žiju sama, a abych vařila sama pro sebe? Když mám jogurt s bramborama, jsem spokojená.

Chápu to správně, že váš recept na dlouhý spokojený život je hlavně práce?

V první řadě to asi budou geny. Moje maminka umřela věku 93 let, ale taky měla pořád spoustu práce. A necvičila, naopak byla odpůrcem jakéhokoliv cvičení. Pravda je, že jsem nikdy nekouřila a byly doby, kdy bylo těžké to pořád odmítat, ale to byla taky maminčina zásluha, ta by to nepřipustila. Osobně si nemyslím, že jsem se o svou kondici nějak zásadně zasloužila.